

DE BEGRENZING DER ONBEGRENSDE MOGELIJKHEDEN.

door
W. BURDET.

Onder het hoofd : „Reusachtig Plan tot bebossching”, is op de laatste bladzijde van No. 9 van het Boschbouwtijdschrift een korte mededeelingen uit het Alg. Handelsblad overgenomen.

Een project hetwelk een oppervlakte beslaat, die „tweemaal zoo groot is als Engeland”, en dat „in 10 jaar tijds met 3500 miljoen boomen beplant zal worden”, „tegen kosten van aanleg die op \$ 75 miljoen geraamd worden”, kan wel alléén uit het land der „onbegrensde mogelijkheden” stammen.

Inderdaad, de scherpzinnige boschbouwer — (en wie kan zich onder de tegenwoordige tijdsomstandigheden veroorloven dat *niet* te zijn?) — heeft al lang even uitgerekend, dat de kosten slechts ongeveer f 4.— per ha bedragen. Dat is dus f 4.— aanlegkosten om 136 boomen te kweken en te planten. Om van te watertanden dus!

Er komen echter ook slechts 136 tweejarige plantjes op de ha te staan!

Aangezien er van de te planten boomsoorten in het courantenberichtje verder niets vermeld staat, zullen we maar hopen dat men Sequoias bedoeld heeft, en als er dan geen één van sterft, dan krijgen we over een, twee à drie duizend jaar misschien nog wel iets, dat in de verte op een bosch lijkt.

Het plan nog echter van President Roosevelt en is ten volle onze serieuze belangstelling waard. Het Congres heeft dit plan goedgekeurd en de U.S. Forestry Service heeft de opdracht gekregen, om voor de juiste uitvoering zorg te dragen.

Hoe komt zoo'n bericht nu eigenlijk in de couranten?

Zijn de gegevens ook onjuist, of is er een drukfout in de cijfers gekomen?

Antwoord: Het bericht zooals het er staat is sensationeel en wekt daardoor de belangstelling. De cijfers zijn juist en de gegevens ook. Er is maar één klein foutje willens of wetens ingeslopen. De journalist spreekt hier van *bebossching* waar hij eigenlijk de uitdrukking *singelbeplanting* had moeten gebruiken.

Een Hollander kan zich het z.g.n. prairie-landschap van het „Middlewest” moeilijk voorstellen.

Als men zegt, dat het een vlak landschap is zonder boomen,

dan zegt men eigenlijk nog niets, want een weiland is dat immers ook. De enorme uitgestrektheid en de droogte van het klimaat zijn met niets, dat wij in ons land kennen, te vergelijken.

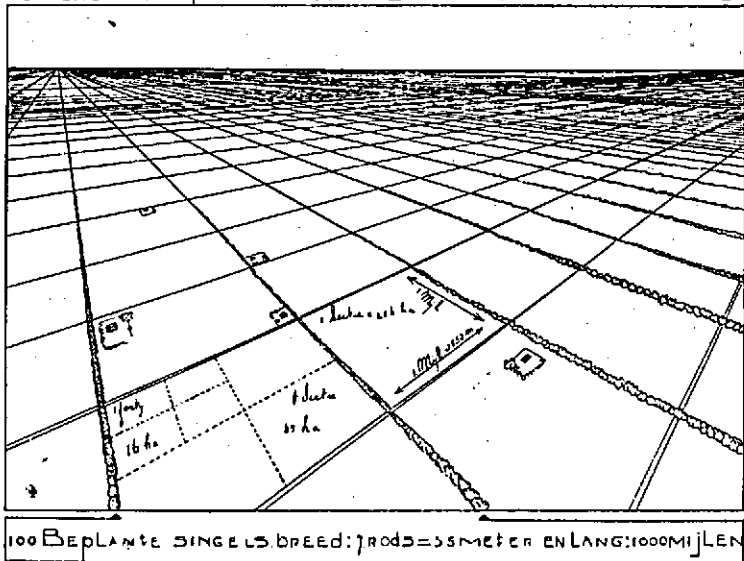
In het midden der vorige eeuw was het grootste gedeelte van deze „Great Plains” nog onbewoonbaar en onbebouwd. De groote amerikaansche spoorwegen hebben deze streken toen tot ontwikkeling gebracht.

Het systeem van uitgifte was vrij eenvoudig van opzet en zou niet de minste moeilijkheden opleveren indien de Amerikanen het metrische systeem maar hadden gebruikt in plaats van de ingewikkelde engelsche oppervlakte maten. Het gehele land werd nl. door een rechthoekig, rechtlijnig net in N.Z. en O.W. richting verdeeld in z.g.n. „Townships”.

Een township is 6 mijl lang en bijgevolg ook 6 mijl breed en wordt onderverdeeld in 36 „sections” van 1 mijl in 't vierkant. Zoo'n section heeft in onze maten omgerekend een oppervlakte van 256 ha.

Hoe nu dit paarie-landschap er in vogelvlucht ongeveer uitziet, is op de hieronder staande schets aangegeven.

Schema voor beplanting van GREAT-PLAINS SINGELS.

De hoeken van de sections werden door een landmeter van het gouvernement met houten, steenen of ijzeren palen gemerkt en het land was in de z.g.n. „Land-offices” van het gouvernement te koop (tegen contante betaling). Het was echter niet noodzakelijk om een heele sectie in eens te koopen. Indien het gewenschte stuk land bijv. over meerdere sections verspreid lag, kocht men dikwijls aan elkaar grenzende „quarter-sections”.

Meestal was dit de kleinste eenheid, die men in de Land-offices op zijn naam kon laten overboeken, hoewel het land in sommige streken nog verder werd verdeeld in sub-divisions of z.g.n. „forties” groot 40 acres, of $\frac{1}{16}$ section = 16 ha.)

Voor ons lijkt dit nog enorm groot, maar men moet niet vergeten dat de grond hier weinig geld kost. In 1917 kocht men in Canada nog 1 acre voor 1 dollar, dat is dus ongeveer 0,4 ha voor f 2.50, of wel 1 ha voor f 6.25. In het midden der vorige eeuw waren de prijzen in de V. S. zeker niet hoger.

Wat nu de Amerikanen met „Shelter-belt Forest” bedoelen is niets minder dan de reusachtige singelbeplanting van het meest oostelijk gelegen gedeelte van de Great-Plains.

Er wordt ook wel gesproken van „Prairie Tree-way”, hetgeen m.i. juister is, omdat ook daar wel gevoeld wordt, dat Forest (woud) niet de juiste benaming is, voor een dergelijke beplanting.

100 in N.-Z. richting loopende singels van 1000 mijlen lengte zullen langs de sectiegrenzen worden aangelegd. Zij krijgen elk een breedte van 7 rods (35 meter) en zullen beplant worden in rijen met 10 voet (± 3 m) tusschenruimte en de planten in de rij 3 voet (± 1 m) uit elkaar.

Deze plantwijze komt neer op 1452 boomen per acre, dus ongeveer 3630 per ha. Als men dan hoort dat hier gedacht wordt aan 1- of 2-jarig plantsoen dan lijkt zelfs de plantwijze in deze singels wel zeer ruim.

De volgende soorten zullen worden gebruikt:

Black Hills Spruce	<i>Picea canadensis</i> <i>albertiana</i> ¹⁾
Jack Pine	<i>Pinus Banksiana</i>
Western Yellow Pine = Bull Pine	<i>Pinus ponderosa</i>
Scotch Pine	<i>Pinus silvestris</i>
Red Cedar	<i>Juniperus virginiana</i>
Chinese Arborvitae	<i>Thuja koraiensis</i>
Colorado Blue Spruce	<i>Picea pungens</i>
Green Ash	<i>Fraxinus lanceolata</i>
Box Elder	<i>Acer negundo</i>
American Elm	<i>Ulmus americana</i>
Chinese Elm	<i>Ulmus parvifolia</i>
Hackberry	<i>Celtis occidentalis</i>
Honey Locust	<i>Gleditschia triacantha</i> L.
Cotton wood	<i>Populus</i>
Poplar	<i>Populus spec.</i>
Osage Orange	<i>Maclura pomifera</i>
Russian Olive	<i>Elaeagnus augustifolia</i>
Chokecherry	<i>Prunus virginiana</i>
Russian Mulberry	<i>Morus alba tatarica.</i>

¹⁾ De latijnsche benamingen zijn die van het „American Joint Committee on Horticultural Nomenclature” Salem, Mass. 1923.

Men ziet uit deze lijst dat het amerikaansche plan ook wat houtsoorten betreft, breed is opgevat. Als men bedenkt dat deze singels zullen worden geplant in een streek waar nog bijna geen boomgroei bestaat en waar de hevige en lang aanhoudende uitdrogende winden uit het Westen, soms alle landbouwproducten geheel vernietigen (zooals bijv. j.l. zomer geschiedde), dan moet toch worden toegegeven, dat men nog al wat aan durft en zich niet met een eenzijdige proef tevreden wil stellen.

Het doel, dat men met deze singels beoogt, is in hoofdzaak de *bescherming* van land, mensch en dier tegen de droge winden uit het Westen, die in den zomer den teelgrond wegblazen en in den winter de streek van de Great-Plains voor mensch en dier guur en onherbergzaam maken.

Men verwacht dat deze beplantingen de kracht en hevigheid der Westelijke winden zal breken. In den zomer zullen zij de lucht tevens moeten bevochtigen door de evaporatie der bladeren en in den winter zullen zij de sneeuw vangen en daardoor de wintervochtigheid meer gelijkelijk over het land verdeelen.

Een algeheele verandering van het klimaat der Great Plains wordt weliswaar niet verwacht, maar men hoopt toch met deze beplanting een iets milder klimaat te bereiken.

In het kort samengevat verwacht men van het shelterbelt-plan de volgende voordeelen voor het Amerikaansche volk.

1. Een tienjarige werkverschaffing in een streek waar er groote behoefte aan werk is.
2. Het door wind- en water-erosie bedreigde land zal worden vastgelegd en bewoonbaarder worden voor mensch en dier.
3. Men verwacht, dat door de vastlegging van het land en door het *vangen* van vochtigheid de grondwaterstand welke op meerdere plaatsen reeds twintig duim is gezakt, weer op een hooger peil zal kunnen worden gebracht.
4. Men verwacht dat deze beplanting ook andere streken (dus buiten de Great Plains) ten goede zal komen, doordien zandstormen, — zoo dan niet geheel verhinderd, — althans toch veel minder frequent zullen voorkomen.
5. De dunningen (?) zullen hout leveren in een streek waar tot nog toe geen hout werd geproduceerd.
6. Doordat ook besdragende boomen en heesters in het beplantingsplan zijn opgenomen, hoopt men vogels te trekken en in het algemeen de wilde fauna te bevorderen. Het optreden van plagen die de gewassen teisteren hoopt men zodoende op meer effectieve wijze te kunnen bestrijden.

Grootsch als dit plan reeds is opgezet, beslaat het nog slechts een kwart van de geheele Great Plains Prairie streek.

Vreemd doet het aan te hooren, dat het te behandelen kwart zich in een lang gestrekte strook in het Oosten bevindt. Men zou verwachten dat men, waar men toch tegen

Westwinden het land wil beschermen, in het Westen zou beginnen. Dit vindt echter zijn oorzaak in het feit dat het klimaat in het Westen nog moeilijker en extremer is dan in het Oosten.

In het Oosten is de regenval toch nog altijd iets gunstiger en zoodoende heeft men besloten deze grootsche proef in het Oosten te beginnen, om deze dan eventueel later geleidelijk in westelijke richting uit te breiden.

De Amerikanen houden van flink aanpakken.

Dat merkt men als men leest, dat er in het voorjaar 1935 met planten een begin zal worden gemaakt, maar, dat er voordien in het te beplanten gebied 13 kwekerijen en een 20-tal proefstations moeten worden opgericht. Ook moeten de te beplanten terreinen gedeeltelijk een grondbewerking ondergaan.

Als men dan tenslotte nog verneemt, dat althans groote gedeelten van deze singelbeplantingen zullen moeten worden afgerasterd, en wel met draad tegen vee en met gaas tegen konijnen, dat verder de hiervoor benodigde palen (50 miljoen in aantal) zullen moeten worden aangevoerd uit de Staten Montana, Wyoming en Colorado, dan zal men moeten toegeven, dat de Amerikanen onder leiding van hun President voor geen kleintje vervaard zijn en dat de geraamde kosten wel aan de lage kant zullen blijken te zijn. ¹⁾

Laren (N.-H.), November 1934.

¹⁾ De uitvoering van dit reusachtige beplantingsplan zal echter niet zoo vlot van stapel loopen als aanvankelijk werd gemeend. In de zoo juist door mij ontvangen October- en November-afleveringen van het Amerikaansche boschbouw tijdschrift, vind ik daarover nog eenige mededeelingen.

President Roosevelt had aanvankelijk 15 miljoen dollars van het z.g.n. „Drought Relief Fund” (droogte-crisisfonds) voor het onmiddellijk op gang brengen van dit plan bestemd. Nu blijkt achteraf dat de „Comptroller (schatkistbewaarder) R. E. McArdle bezwaren heeft gemaakt tegen de uitkeering dezer gelden op grond, dat zij niet zouden worden aangewend voor „immediate relief” (onmiddellijk hulp) zooals in het betreffende besluit van het „Congress” (parlement) was vastgelegd.

Ondertusschen heeft men gelegenheid gehad het onderhavige plan aan scherpe critiek te onderwerpen. Het resultaat is, dat men nu niet zoo hard van stapel zal loopen. President Roosevelt krijgt aanvankelijk slechts 1 miljoen, dat in hoofdzaak gebruikt zal worden voor proefnemingen op kleine schaal. Een nieuw plan, minder fantastisch, maar zoo veel mogelijk op experimenteele gegevens en ervaring berustend, zal aan het Congres worden voorgelegd, dat dan een besluit zal moeten nemen omtrent de verdere uitvoering en de daarvoor uit te trekken middelen.

Wij kunnen deze normalere gang van zaken niet anders dan toejuichen en zijn er van overtuigd dat het plan op deze wijze een veel betere kans van slagen zal hebben. Mocht achteraf blijken dat het plan toch onuitvoerbaar is, dan verliest de Staat hoogstens 1 miljoen dollar, hetgeen voor een proef zooals deze, reeds een aanzienlijk bedrag is. In andere landen althans, zijn in deze moeilijke tijden gelden voor proefnemingen niet zoo gemakkelijk te verkrijgen.